

Arrest

nr. 98 877 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. STRUBBE, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 30 maart 1987 geboren in Bagdad. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine en woonde in de wijk Hay Chalich, een subwijk van Bagdad Jadidah, samen met uw moeder, broers en zussen. Uw familie baatte een groothandel in groeten en fruit uit in Dora en in Bagdad Jadidah.

U bent tot het zesde middelbaar naar school geweest. Vervolgens ging u aan de slag als timmerman en arbeider bij uw vriend Daoud Selman. Jullie knapten klusjes op voor particulieren in de wijk. Daoud werd sporadisch gecontracteerd door Salaam, de contactpersoon van de firma El Nahrein. Dit was een onderneming die projecten opknapte in legerbasissen in verschillende provincies in Irak. Uw eerste opdracht duurde vijftien dagen en vond plaats in de Groene Zone in Bagdad. Jullie moesten er een betonnen middenberm aanleggen. In de jaren die daarop volgden voerden jullie projecten uit

in Salahdine, Balad en in de Groene Zone. De duur van de projecten varieerde van enkele dagen tot een tweetal maanden. De rest van de tijd werkten jullie voor de mensen in de wijk. Uw laatste werkdag vond op 23 mei 2011 plaats.

Op 1 juli 2011 vond uw broer Salae een dreigbrief aan de voordeur. U werd er in aangemaand uw werk te verlaten en u werd er als een verrader bestempeld. U vertrok onmiddellijk uit de wijk naar het huis van uw vriend Hoessein Sahaeb, in Shaab. Op 4 juli 2011 ging u klacht neerleggen. Uw plan was om zich een drietal maanden gedeisd te houden om vervolgens mee het familiebedrijf in de wijk Dora te bemannen. Uw vriend Daoud Selman werd ook bedreigd. Hij vertrok naar de stad El Kut. Op 2 oktober 2011 keerde hij terug naar zijn verloofde in Bagdad en de volgende dag, 3 oktober 2011, werd hij neergeschoten voor zijn huis.

Uw broer Bahae was vastbesloten om de daders die u bedreigd en uw vriend vermoord hadden, te ontmaskeren. Hij deed openlijk navraag in de wijk en beledigde de religieuze partijen. Op 17 oktober 2011 werd hij ontvoerd en op 18 oktober 2011 vermoord. Hij werd dezelfde dag nog in Najaf begraven. Uw broer Alae bracht u telefonisch van de dood van uw broer op de hoogte. Uw familie werd opgebeld: ze mocht geen rouwplechtigheid houden, anders zou het gebouw opgeblazen worden. De volgende dag verhuisde uw familie naar de wijk El Dora. Ze stelde het huis in Bagdad El Jadidah te koop. Het huis werd op 5 februari 2012 in brand gestoken.

Uzelf heeft op 25 oktober 2011 de bus genomen naar Turkije. U bent drie dagen in Turkije gebleven en heeft op 30 oktober 2011 het land verlaten met een vrachtwagen richting België. U bent op 7 november 2011 in België aangekomen, waar u de volgende dag, 8 november 2011, asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een overlijdensakte van uw broer, een tewerkstellingsattest bij de firma El Nahrein. U legt tevens een dreigbrief, een gelegaliseerde kopie van het gerechtelijk dossier in verband met de dreigbrief, foto's van het afgebrande huis en een klacht in verband met het afgebrande huis neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en dit omwille van onderstaande redenen.

Uw problemen zouden gelinkt zijn aan uw werk in de militaire basissen (CGVS p.14). U zou op 1 juli 2011 een dreigbrief gekregen hebben waarin u gevraagd werd uw werk neer te leggen (CGVS p. 16). Volgens uw verklaringen zou uw broer de dreigbrief gevonden hebben op weg naar zijn werk op de vroegmarkt (CGVS p.18-19). In de klacht die u neerlegt ter ondersteuning van uw verklaring in verband met het dreigement wordt er evenwel vreemd genoeg vermeld dat u de dreigbrief zelf zou gevonden hebben toen u het huis 's morgens verliet (CGVS p.15). Ook uw broer verklaart dit in zijn getuigenis van 11 juli. Dit is een eerste opmerkelijke vaststelling die twijfels oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien vermeldde u in de klacht dat u naar aanleiding van het dreigement naar Naseriyah getrokken bent (CGVS p.15). U verklaarde dit niet enkel bij de politie in Bagdad, maar eveneens op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS p.6). Tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u niet naar Naseriyah gegaan bent (CGVS p.6). Geconfronteerd met deze tegengestelde verklaringen, beweerde u dat u bang was zowel van de politie in Bagdad als op het gehoor bij DVZ (CGVS p.23). Dat u ook nog ten aanzien de Dienst Vreemdelingenzaken aanhoudt dat u in Nasseriya onderdook en u heden stelt dat dit niet het geval was, is opmerkelijk. U reageerde hierop met de woorden : "Ik heb niets verkeerd gedaan. Ik was bang. Ik kan nog steeds niemand vertrouwen" (CGVS p.24).

Niet alleen u, maar ook uw baas en vriend Daoud Selman zou bedreigd zijn (CGVS p.11, p.12). Hij werd later, op 3 oktober 2011, neergeschoten (CGVS p.12). Na de dood van uw vriend heeft u het merkwaardig genoeg nagelaten contact op te nemen met zijn familie (CGVS p.20). U heeft zich evenmin de moeite getroost uw ander collega's te contacteren teneinde u te informeren of zij al dan niet bedreigd werden (CGVS p.20). U wist nochtans waar ze woonden (CGVS p.20). Dat u niet geïnteresseerd bent in het lot van personen die een gelijkaardig profiel hebben en zich in een gelijkaardige positie bevinden, mag ernstig verbazen, temeer dit rechtstreeks betrekking heeft op uw eigen problemen.

U stelt dat u bang was van de politie in Bagdad, omdat deze geïnfilteerd was door leden van terroristische bewegingen. Dit was algemeen geweten, zo zegt u (CGVS p.6). Het is dan ook merkwaardig dat u op één week een vijftal keer naar het politiekantoor gegaan bent (CGVS p.19). U probeerde deze onlogische handeling te vergoelijken door te stellen dat u niet steeds op hetzelfde tijdstip ging en maar voor een korte tijdspanne (CGVS p.20). Deze uitleg is weinig overtuigend gezien de achtergrondschets die u zelf gaf. Als u daadwerkelijk angst had van de politie zou u er niet

gedurende een week quasi dagelijks naartoe zijn gaan. Ook dit roept twijfels op bij de oprechtheid van uw verklaringen.

U diende klacht in zodat u, in geval u wederom bedreigd zou worden, kon zeggen dat u reeds een klacht had ingediend (CGVS p.7). U heeft het echter nagelaten na de moord op uw broer Bahae klacht neer te leggen. Gevraagd waarom u dit niet gedaan heeft, antwoordde u: "Waar kan ik klacht indienen. Ik had geen contact met hen. Ik weet niet of ze bij de politie geweest zijn of niet. Ik was met mijn eigen probleem bezig" (CGVS p.23). Ook deze uitleg is weinig overtuigend gezien de motivatie op basis waarvan u in eerste instantie, namelijk in verband met de dreigbrief, klacht bent gaan neerleggen.

Wat betreft de moord op uw broer dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd. Zo is het hoogst merkwaardig dat u enerzijds stelt dat u tussen 3 en 15 oktober geregeld contact had met uw broer maar dat u anderzijds niet op de hoogte zou zijn van zijn bezigheden, nl. het achterhalen van de identiteit van de afzenders van de dreigbrief (CGVS p. 21). Gezien u de bestemming van de dreigbrief was, is het weinig geloofwaardig dat uw broer u hierover niets zou hebben gezegd.

Uw ouderlijk huis werd in brand gestoken, volgens u omdat het te koop stond. Eens het verkocht zou zijn zou het voor de terroristen onmogelijk zijn om uw familie nog te contacteren om naar u te vragen (CGVS p.25). Deze uitleg is wederom ontoereikend. Uw familie werd éénmaal benaderd met de vraag om geen rouwplechtigheid voor uw broer te houden, hetgeen ze ook hebben gedaan (CGVS p.22). Sindsdien werden ze niet meer benaderd, telefonisch noch schriftelijk (CGVS p.22,p.25). Uw familie is nochtans vlakbij het handelspand in El Dora gaan wonen (CGVS p.3). Er kan dan ook verondersteld worden dat het niet teveel moeite zal kosten om hen op te sporen. U gaf aan dat niet zij maar u problemen had (CGVS p.3). Als uw belagers naarstig naar u op zoek zouden zijn, zouden ze het evenwel niet nalaten om uw familie hieromtrent te contacteren. Ook dit feit roept vraagtekens op bij de ernst van de door u aangehaalde asielmotieven.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs tonen aan dat u van Bagdad afkomstig bent, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Wat het gerechtelijk dossier betreft dient verwezen te worden naar bovenstaande opmerkingen met betrekking tot de inhoud van het document en de door u afgelegde verklaringen. De overlijdensakte van uw broer is een document waarvan de authenticiteit niet van kan nagegaan worden. Het tewerkstellingsattest toont aan dat u sporadisch werkte voor de firma El Nahrein. Op de foto's van het afgebrande huis, zien we een huis met brandschade. Er kan echter niet uit afgeleid worden dat dit daadwerkelijk uw huis is. De klacht in verband met het afgebrande huis is een kopie en heeft slechts weinig bewijswaarde. De stempels op het document zijn eveneens niet leesbaar, wat afbreuk doet aan de authenticiteit van het document.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van

een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker tracht de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het vinden van de dreigbrief te verklaren door te stellen dat het mogelijk is dat gemakshalve werd vermeld dat verzoeker deze vond. Voorts acht verzoeker het zinloos en overbodig om te vallen over een dergelijk akkefietje met betrekking tot zijn asielrelaas. Verzoeker stelt tevens op de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds bang te zijn geweest, gezien hij in zijn herkomstland op de hoede moest zijn voor overheidsdiensten, omdat deze geïnfiltreerd zijn door leden van terroristische bewegingen. Het feit dat hij nu de waarheid vertelt is simpel te verklaren door het feit dat hij beseft, na 7 maanden, dat de overheidsdiensten in België betrouwbaar en bekwaam zijn en dat enkel de waarheid tot positieve resultaten kan leiden. Zijn angst op de Dienst Vreemdelingenzaken valt volkomen te begrijpen. Verzoeker is tevens van mening dat het feit dat hij thans aangeeft waar hij precies zat niets verandert aan de effectieve reden van zijn vlucht. De plaats van schuilhouding verandert niets aan de reden van schuilhouding, zijnde de dreigbrief en vervolging. Verzoeker stelt verder dat hij wel getracht heeft om de familie van D.S. te contacteren en dat zijn andere collega's mensen van andere wijken waren waarmee hij weinig contact had. Het feit dat hij wist dat zijn goede vriend D. tevens bedreigd werd en het uiteindelijk heeft moeten bekopen met zijn leven, was voor hem al voldoende bewijs dat het over serieuze feiten ging. Het contacteren van deze collega's was voor hem dan ook niet het eerste wat in zijn hoofd opkwam. Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkte dat het merkwaardig is dat verzoeker in één week meermaals naar de politie ging terwijl hij angst had van de politie, voert verzoeker aan dat hij toch iets moest doen om zich een beetje te kunnen beschermen. Hij geeft dan ook aan zich, telkens als hij naar het politiekantoor ging, te vermommen met een zonnebril en pet, en trachtte de bezoeken zo kort mogelijk te houden. Het feit dat verwerende partij op dergelijke wijze zijn geloofwaardigheid wil ondermijnen is

volgens verzoeker zeer gemakkelijk. Verzoeker voert aan dat zijn familie mogelijks nog klacht heeft ingediend na de dood van zijn broer, dat hij zelf geen tijd had om nog maar te denken aan een klacht en dat het evident is dat wanneer men een vlucht regelt men zich niet meer bezighoudt met plaatselijke administratie. Hij wijst erop dat een klacht enkel op papier geldt en toch niet leidt tot een onderzoek. Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat de broer die vermoord werd niet aan verzoeker zou hebben meegedeeld dat hij op zoek was naar de afzenders, geeft verzoeker aan dat het niet is omdat iets weinig geloofwaardig is, het effectief ook niet zo is gebeurd. Verzoeker merkt ook op dat hij geen regelmatig contact had met zijn broer en dat het kan zijn dat zijn broer wist dat verzoeker niet zou goedkeuren dat hij op zoek was naar de afzenders van de dreigbrief. Verzoeker geeft verder aan dat het kan zijn dat El Dora niet ver genoeg zou zijn, maar wijst erop dat er door de familie maatregelen getroffen werden om zich te ontdoen van de belagers. Verzoeker meent dat de verwerende partij beweert dat de belagers niet naarstig op zoek zouden zijn, want anders zou hem al iets ergs zijn overkomen en acht een dergelijke assumptie zeer laag bij de grond die niet getolereerd kan worden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar de door het Commissariaat-generaal bijgevoegde Subject Related Briefing (SRB) 'De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak Bagdad' d.d. 05/01/2012 (stuk 3) en stelt dat daaruit kan besloten worden dat de situatie in Bagdad inderdaad een verbetering kent, namelijk van maandelijks gemiddeld 2078 burgerslachtoffers in 2007 naar 'slechts' 345 onschuldige burgerslachtoffers per maand in 2011. Verzoeker vraagt zich af hoe de commissaris-generaal zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Bagdad voor burgers geen reëel risico meer vormt als er maandelijks nog minstens 345 slachtoffers vallen. Het feit dat er vroeger (in 2007) meer waren is geen geldige reden om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico meer vormt op ernstige schade. Verzoeker vraagt zich vervolgens af of de commissaris-generaal enkele stukken uit de SRB bewust negeert of vergeet te lezen. Verzoeker citeert vervolgens enkele fragmenten (SRB p. 5, 6, 7, 12, 15). Verzoeker haalt zelf enkele documenten aan die aantonen dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico is. Hij verwijst vooreerst naar het artikel 'Institute for War and Peace Reporting. Iraq stunned by bombing wave' d.d. 23/02/2012 (stuk 4). Hierin staat dat, na de terugtrekking van de Amerikanen, op 23 februari 2012 (in werkelijkheid op 18 december 2011) meer dan 100 Iraakse burgers gedood werden door 22 verschillende bommen waarvan 8 in de hoofdstad. Er rijzen dan ook grote vragen over het behoud van de veiligheid in Irak zonder de Amerikanen. Ten tweede verwijst verzoeker naar een artikel van 'The Christian Science Monitor. Iraq's ominous trendline of violence' van 26 maart 2012 (stuk 5), waarin de dood van 46 burgers bevestigd wordt. Dit artikel citeert ook een zekere Becca Wasser. Er zouden minstens 204 bomaanslagen plaatsgevonden hebben in Irak van 19 december 2011 tot 18 maart 2012; dit aantal zou een stijging van 70% betekenen in vergelijking met dezelfde periode van vorig jaar, toen 120 bomaanslagen plaats hadden. Nu in januari 2012 waren er 81 bomaanslagen in totaal in vergelijking met 45 in januari vorig jaar. Als het bovenstaande niet voldoende zou zijn, bevestigt een artikel van 'The world's humanitarian news site: INSIGHT – Iraq war over? Not where Qaeda rules through fear' d.d. 25 maart 2012 (stuk 6), de vele bombardementen gewonden en doden. De verwijzing van de commissaris-generaal dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers gepleegd worden en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen is dus volgens verzoeker pertinent onjuist.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: "Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"" van 5 januari 2012, een artikel van Institute for War and Peace Reporting "Iraq stunned by bombing wave d.d. 23 februari 2012", een artikel van The Christian science Monitor "Iraq's ominous trendline of violence" d.d. 26 maart 2012 en een artikel van The world's humanitarian news site "Insight – Iraq war over? Not where Qaeda rules through fear" d.d. 25 maart 2012.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker er allerm minst in slaagt zijn vrees voor vervolg aannemelijk te maken en dit op basis van incoherente, tegenstrijdige en ronduit ongelooftwaardige verklaringen.

Verzoekende partij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid over wie de brief vond te verklaren door te stellen dat het mogelijk is dat "gemakshalve" werd vermeld dat verzoeker hem vond. De inhoud van de door verzoeker neergelegde klacht alsook de getuigenis van zijn broer is zoals correct door de commissaris-generaal werd vastgesteld echter niet verenigbaar met verzoekers eigen verklaringen. Verzoekers argumentatie is bovendien louter speculatief, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid onverminderd standhoudt. Het afleggen van verklaringen die niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de neergelegde documenten omtrent wie de dreigbrief vond, heeft wel degelijk betrekking op de kern van het asielrelaas en doet mede afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het kan dan ook niet zoals verzoeker voorhoudt als een "akkefietje" worden afgedaan.

Waar verzoeker herhaalt dat hij op de Dienst Vreemdelingezaken nog steeds bang was en daarom verkeerdelijk verklaarde dat hij naar Naseriyah ging, wordt opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeker bang geweest zou zijn om aan de Belgische autoriteiten toe te vertrouwen dat hij niet in Naseriyah geweest is. Aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeker in zijn land van herkomst bang was voor de politie in Bagdad gelet op het feit dat deze - naar eigen zeggen - geïnfiltreerd was door terroristische bewegingen en dat hij bijgevolg ook bang was voor Belgische overheidsdiensten, wordt overigens afbreuk gedaan doordat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in één week tijd een vijftal keer naar het politiekantoor is geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p.19). Het is niet aannemelijk dat verzoeker bij angst voor de politie in zijn land van herkomst, die dermate groot is gezien deze zich zelfs reflecteert op buitenlandse overheidsdiensten, in één week tijd vijfmaal naar het politiekantoor gaat. Verzoekers opmerking dat hij naar de politie ging met zonnebril en pet en de bezoeken zo kort mogelijk hield, kan niet verklaren dat hij tot vijfmaal toe zich naar het politiekantoor begaf en dit onder het mom van "zich toch een beetje te moeten beschermen". Het feit dat het argument waarmee verzoekers geloofwaardigheid wordt ondermijnd "wel zeer gemakkelijk" is, doet niets af aan het pertinent karakter van het argument.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde niet te hebben gesproken met de familie van D., omdat hun telefoon werd uitgeschakeld en dat hij na zijn vertrek helemaal niemand heeft gecontacteerd (stuk4, gehoorverslag, p. 20, 21). De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoeker met niemand contact opnam. Het feit dat de telefoon van de familie van D. werd afgesloten, betekent niet dat verzoeker over geen enkel ander communicatiemiddel beschikte. Ook het argument dat het contacteren van collega's niet het eerste was wat in zijn hoofd opkwam en dat hij weinig contact had met hen, verklaart zijn nalatige houding niet. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker geïnteresseerd is in het lot van personen die een gelijkaardig profiel hebben en zich in een gelijkaardige positie bevinden. Verzoekers houding duidt op een gebrek aan interesse en relativeert dan ook ten zeerste zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn familie mogelijk klacht heeft ingediend na de dood van zijn broer en dat hij zelf geen tijd had "om nog maar te denken aan een klacht" kan hij evenmin overtuigen te meer hij verklaarde eerder klacht te hebben ingediend zodat hij bij een eventuele volgende bedreiging naar de politie kon gaan en zeggen dat hij reeds klacht had neergelegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Aangezien verzoeker vernam dat zijn broer werd vermoord en verzoeker het verwijt kreeg hiervan de oorzaak te zijn, kan dan ook in het licht van voormelde verklaring worden aangenomen dat verzoeker, het belang van een dergelijke klacht inziet en alsnog klacht neerlegt. Bovendien was verzoeker eerder al verschillende keren naar de politie gestapt, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker dit na de dood van zijn broer niet meer zou gedaan hebben omdat hij er geen tijd voor had en omdat hij zich niet meer bezighield "met plaatselijke administratie". Het argument dat het mogelijk is dat zijn familie klacht heeft

neergelegd, heeft geen uitstaans met zijn eigen handelen en is dan ook irrelevant. Waar verzoeker thans aangeeft dat een klacht enkel op papier geldt en toch niet leidt tot een onderzoek, is slechts een bewering en doet niets af aan de vaststelling dat hij geen klacht is gaan neerleggen noch zich enige moeite heeft getroost om te weten te komen of zijn familie dit heeft gedaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 23).

Verzoekers opmerking dat het niet is omdat iets weinig geloofwaardig is, dat het effectief ook niet zo gebeurd is, is geheel en al nietszeggend en niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan te tonen. Ook de opmerking dat hij geen regelmatig contact had met zijn broer en dat het kan zijn dat deze laatste wist dat verzoeker niet zou goedkeuren dat hij op zoek was naar de afzenders van de dreigbrief, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het merkwaardig is dat zijn broer verzoeker niet gezegd zou hebben dat hij trachtte te achterhalen wat de identiteit was van de afzenders van de dreigbrief. Verzoeker verklaarde immers contact te hebben gehad met zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Ten slotte ziet de Raad niet in waarom het “werkelijk zeer laag bij de grond” zou zijn om te oordelen dat het merkwaardig is dat verzoekers belagers zijn familie met rust lieten, hoewel ze vlakbij in El Dora gingen wonen waar ze gemakkelijk konden worden opgespoord.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden hebben doen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat supra werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 16 juli 2012) blijkt dat er actueel in Bagdad geen situatie van ‘open combat’ heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is en het geweld er niet aanhoudend is. De Raad is gelet op voormelde informatie van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak doen echter geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie (SRB). Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012. Uit de verschillende door verzoeker aangebrachte artikelen en informatie blijkt echter geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en toont evenmin een situatie van “open combat” of hevige

en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds aan. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, uiterst subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF